

A LÁTHATATLAN STAFÉTABOT

Nagyapám nem tudta, hogy egyszer valaki írni fog róla. Apám nem tudta, hogy valaki egyszer bizonyos döntéseinek értelmét fogja keresni. Sokáig magam sem tudtam, hogy létezik egy történet. Azt hittem, csak napok léteznek – hétköznapi napok, munkával, gondokkal, ügyfelekkel, betartott és félbehagyott ígéretekkel teli napok.

Sokáig azt hittem, hogy családom három generációjának Gillette-hez fűződő kapcsolata csupán szakmai véletlen. Aztán az idő megtette, amiben a legjobb: összekötötte a pontokat, és megértettem, hogy az igazi főszereplő nem a vállalat volt. Hanem a folytonosság – a fegyelem, az adott szó, a felelősség, az a gondolat, hogy az ember saját neve többet ér, mint a betöltött szerepe. Olyan dolgok, amelyek nem jelennek meg a mérlegekben, mégis ők azok a láthatatlan alapok, amelyekre egy élet épül.

Bárhol dolgoztam, olyan férfiakkal és nőkkel találkoztam, akik ugyanazokkal a kérdésekkel küszködtek: hogyan tartsák meg ígéretüket, hogyan védjék meg családjukat, hogyan maradjanak talpon, amikor sokkal könnyebb lenne feladni. Ami megmarad, amikor elül a zaj, az az, amit észrevétlenül továbbadtunk – és a vér, ami megmarad, nem biológiai. Erkölcsi folytonosság ez, egy fonal, egy hovatartozás, mozgásban lévő emlékezet.

Ezért a történet nem egy termékkel kezdődik, nem egy márkával, még csak nem is egy emberrel. Egy átadással kezdődik – egy láthatatlan stafétabottal, amely az időn át halad, kézzől kézre, névről névre. Három férfi. Három korszak. Három különböző út. Egyetlen közös fonal. Három penge. Egy vér. És minden más csak ezután következik.

Ferdinando Frega
Gillette Man